

D ů v o d y :

Nižší soudy uznaly, že dovolaný krajský soud civilní v P. je k projednání rozepře věcně nepřislušný. První soud však pro věcnou nepřislušnost žalobu odmítl, kdežto druhý soud usnesení prvního soudu zrušil a nařídil mu, aby o žalobě po zákonu dále jednal, přibíra na místě jednoho člena senátu odborného soudce laika. Rekursní soud změnil vpravdě usnesení prvního soudu, pokud jím žaloba byla odmítnuta. Jak blíže doličeno v rozhodnutí čí. 10727 sb. n. s., jest proti takovému usnesení přípustný samostatný opravný prostředek, ježto věc po uvedené stránce je již skončena a nemůže býti vydáno další odporovatelné usnesení. Jde o případ § 63 j. n., jenž měl podle původního svého doslovu dva odstavce. V druhém odstavci, který byl zrušen novelou o úlevě soudu ze dne 1. června 1914 čí. 118 ř. z., bylo ustanoveno, že pokládají-li obchodní soud aneb obchodní nebo horní senát krajského nebo zemského soudu rozepři u nich zahájenou za věc soudnictví obecného, mají z úřední povinnosti zavéstí opatření v §§ 61 a 62 j. n. označená. Z toho plynulo, že nebyly oprávněny zemské civilní soudy, u nichž nebylo obchodních senátů nebo civilní senáty krajských soudů, učiniti z úřadu takového opatření, nýbrž, že se tak mohlo státi jen, byl-li učiněn návrh v § 61 j. n. uvedený. Zrušením tohoto druhého odstavce § 63 j. n. přichází k platnosti toliko ustanovení § 61 j. n., podle něhož se vyžaduje, by mohla soudem procesním býti učiněna opatření v tomto zákonném předpisu naznačená, návrhu. Teprve, když byl takový návrh učiněn, je na soudě procesním, aby uvážil zda je účelno, aby bylo učiněno opatření podle § 61 j. n. Z úřadu však bez uvedeného návrhu soud procesní opatření podle § 61 j. n. nemůže učiniti, a žalobce žádný návrh po rozumu § 61 j. n. v první stolici neučinil.

Čís. 14310.

Na útratovou pohledávku správce konkursní podstaty nevztahují se ustanovení § 172 posl. odst. ex. ř. a §§ 210 a 211 posl. odst. ex. ř. Rozhodnutí konkursního komisaře ve smyslu § 50 odst. 3 konk. ř. má býti vyžádáno e x e k u č n í m s o u d e m před vydáním rozvrhového usnesení.

Ustanovení § 50 odst. 3 konk. ř. vztahuje se i na útratové pohledávky správce konkursní podstaty, které s exekucním prodejem a rozvrhovým řízením nesouvisí.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1935, R II 114/35.)

Správce konkursní podstaty přihlásil při rozvrhovém roku dne 14. listopadu 1934 k rozvrhu nejvyššího podání ze zvláštní podstaty svoji útratovou pohledávku, nepředložil však rozhodnutí konkursního komisaře podle § 50 (3) konk. ř. E x e k u č n í s o u d nepřikázal mu na tuto pohledávku nic, r e k u r s n í s o u d však v souhlase s rozhodnutím konkursního komisaře ze dne 23. listopadu 1934 3.892 Kč v přednostním pořadí. D ů v o d y: Likvidace útrat konkursního správce byla zamítnuta exekucním soudem proto, že útraty ty nebyly dosud krajským soudem v B.

jako soudem konkursním stanoveny co do důvodu jako útraty zvláštní podstaty a jednak že nebyly v přednostním pořadí přihlášeny. Oba tyto důvody neobstojí. Nároky správce úpadkové podstaty na náhradu hotových výdajů a na odměnu za námahu patří mezi pohledávky za podstatou, které musí býti uhrazeny především z úpadkové podstaty. Jde-li o rozvrh nejvyššího podání za věci náležející ke zvláštní podstatě, mají tyto náklady dojít úhrady dokonce i před oddělovacími právy. Pokud jde o výši těchto útrat, určuje je podle § 127 odst. 4 konk. ř. exekuční soud. V tomto směru vydal konkursní komisař usnesení ze dne 23. listopadu 1934, v němž určil, které útraty dlužno považovati za útraty vzešlé správci podstaty z účasti při soudním prodeji a při rozdělení výtěžku. Rekursní soud přezkoušel veškeré položky správcem podstaty účtované a dospěl taktéž k přesvědčení, že položky, pokud nebyly konkursním komisařem vyloučeny, jsou nutnými útratami, vzešlými správci podstaty z účasti při prodeji a rozdělení výtěžku, a ustanovil tyto útraty sám.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Ustanovení § 172 poslední odstavec ex. ř. již podle svého doslovu nevztahuje se na útratovou pohledávku správce konkursní podstaty a rovněž se na ni nevztahují §§ 210 a 211 poslední odstavec ex. ř., neboť jde o útratovou pohledávku, u níž podle § 54 c. ř. s. a § 78 ex. ř. stačí, byla-li při rozvrhovém roku se seznamem nákladů ohlášena, což se stalo. Rozhodnutí konkursního komisaře ve smyslu § 50 odst. 3 konk. ř. mělo býti vyžádáno exekučním soudem před vydáním rozvrhového usnesení (§ 55 odst. 3 ex. ř.) a měl tak býti zjednáán podklad, zda účtované náklady, pokud se týče které z nich, mají býti podle § 50 odst. 1 konk. ř. zapraveny ze zvláštní podstaty, o niž jde, a to pak ovšem v pořadí přednostním (rozh. čís. 5367, 9153 a 12434 sb. n. s.). Toto opomenutí exekučního soudu bylo napraveno v řízení rekursním, takže konkursní soud tento podklad v rozhodnutí konkursního komisaře ze dne 23. listopadu 1934 již po ruce měl a mohl tedy útratovou pohledávku správce konkursní podstaty ustanoviti. Nároky správce konkursní podstaty na příkázání jeho útrat ze zvláštní podstaty, zpeněžené soudní dražbou, nejsou obmezeny jen na útraty, jež mu vznikly za řízení prodejového a rozvrhového, k jejichž stanovení a příkázání exekučním soudem by ani nebylo potřeba rozhodnutí konkursního komisaře podle § 50 odst. 3 konk. řádu, ježto podle § 127 odst. 4 konk. ř. určí útraty vzešlé správci podstaty z účasti při soudním prodeji věcí náležejících do konkursní podstaty a při rozdělení výtěžku u exekučního soudu exekuční soud (rozh. čís. 3856, 6077 a 12434 sb. n. s.). Ustanovení § 50 odst. 3 konk. ř. vztahuje se na jiné pohledávky za podstatou a tudíž také na útratové pohledávky správce konkursní podstaty, které s exekučním prodejem a rozvrhovým řízením nesouvisí. Tímto rozhodnutím konkursního komisaře jest exekuční soud vázán. Právem proto přikázal rekursní soud správci konkursní podstaty útraty, pokud byly rozhodnutím konkursního komisaře prohlášeny za náklady této zvláštní podstaty, zpeněžené exekuční dražbou, z výtěžku jejího.